

Sygn. akt II C 802/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 października 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, Wydział II Cywilny w następującym składzie:

Przewodnicząca : SSR A. M.

Protokolant : staż. W. Ł.

po rozpoznaniu w dniu 17 października 2016 roku w Łodzi na rozprawie sprawy

z powództwa **N. B.**

przeciwko **(...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.**

o zadośćuczynienie:

1. oddała powództwo;
2. zasądza od N. B. na rzecz (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 1.217,00 zł (jeden tysiąc dwieście siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;
3. nakazuje pobrać od N. B. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi kwotę 73,69 zł (siedemdziesiąt trzy złote sześćdziesiąt dziewięć groszy) tytułem zwrotu kosztów poniesionych tymczasowo ze Skarbu Państwa.

Sygn. akt II C 802/14

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 23 października 2014 roku, powódka N. B. reprezentowana przez przedstawicieli ustawowych: D. B. i P. B. wniosła o zasądzenie od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 7.000,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 21 października 2014 roku tytułem zadośćuczynienia za krzywdę, której doznała w związku z wypadkiem komunikacyjnym, któremu uległa w dniu 31 lipca 2013 roku oraz o zasądzenie od pozwanej kosztów postępowania.

Na uzasadnienie swojego roszczenia strona powodowa wskazała, iż w dniu 31 lipca 2013 roku małaletnia powódka przechodząc przez ulicę, na przejściu dla pieszych, została potrącona przez samochód osobowy, na skutek czego doznała, między innymi, urazu śródczaszkowego, którego skutki odczuwa do dnia dzisiejszego (pozew k. 2 – 3).

W odpowiedzi na pozew z dnia 26 listopada 2014 roku pozwana (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniosła o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powódki kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Na uzasadnienie swego stanowiska strona pozwana podała, iż uznała swoją odpowiedzialność za szkodę, której doznała powódka na skutek zdarzenia z dnia 31 lipca 2013 roku, i z tego tytułu wypłaciła na rzecz poszkodowanej kwotę 3.000,00 zł, która w ocenie strony pozwanej, w całości rekompensuje doznaną krzywdę i cierpienia (odpowiedz na pozew k. 23 - 24).

W toku dalszego postępowania pełnomocnicy stron podtrzymali dotychczasowe stanowiska procesowe (protokół k. 122-125).

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi ustalił, co następuje:

Powódka N. B. urodzona w dniu (...), została w dniu 31 lipca 2013 roku potrącona na przejściu dla pieszych przez samochód osobowy, w wyniku czego była hospitalizowana w Instytucie Centrum (...) w Ł. w Klinice (...) do dnia 2 sierpnia 2013 roku, gdzie zdiagnozowano u niej uraz śródczaszkowy – wstrząśnienie mózgu, powierzchowne urazy obejmujące głowę i szyję, uraz ręki prawej i palca I ręki lewej (okoliczność bezsporna, a nadto zeznania świadka D. B. k. 123 – 124, zeznania powódki k. 124 – 125).

Po opuszczeniu szpitala powódka głównie uskarżała się na bóle, zawroty głowy, które potęgowało przebywanie na słońcu, czuła się osłabiona, bolała ją prawa ręka i kciuk lewej dłoni. W związku z powyższymi dolegliwościami powódka, mimo okresu wakacyjnego, nie wychodziła z domu. Nadto zrezygnowała z wyjazdu na obóz jeździecki, który miał miejsce w sierpniu 2013 roku. Z uwagi na występujące zawroty głowy powódka zaprzestała jeździć konno na okres jednego roku, przez pierwsze półrocze roku szkolnego 2013/2014 była zwolniona z zajęć wychowania fizycznego. Powódka odczuwała także lęk podczas przechodzenia przez ulice (zeznania świadka D. B. k. 123 – 124, zeznania powódki k. 124 – 125).

Po opuszczeniu szpitala powódce została zlecona dalsza konsultacja neurologiczna, w związku z bólami głowy. Powódka odbyła kilka wizyt neurologicznych, ostatnia miała miejsce w dniu 22 lipca 2014 roku.

W trakcie diagnostyki neurologicznej nie zlecono powódce farmakoterapii.

Z neurologicznego punktu widzenia uraz jakiego doznała powódka

w wypadku komunikacyjnym nie spowodował ani trwałego ani długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, zaś cierpienia powódki powstałe po wypadku były mierne i krótkotrwałe (pisemna opinia biegłego neurologa k. 50 -53, pisemna uzupełniająca opinia biegłego neurologa k.76 – 77).

Aktualnie powódka nie kontynuuje leczenia neurologicznego (okoliczność bezsporna, a nadto zeznania świadka D. B. k. 123 – 124, zeznania powódki k. 124 – 125).

W 2015 roku powódka, w związku z dolegliwościami ze strony kręgosłupa, w odcinku szyjnym, rozpoczęła leczenie rehabilitacyjne. W ocenie lekarza ortopedy dolegliwości, na które uskarża się powódka, ze strony kręgosłupa nie pozostają w bezpośrednim związku z urazem jakiego doznała powódka w dniu 31 lipca 2013 roku, natomiast występujące u niej zniesienie lordozy szyjnej na poziomie C4 – Th 1 może być wariantem anatomicznym lub obronną reakcją kręgosłupa na ból w momencie badania, nie jest to zaś zmiana o charakterze pourazowym (opinia biegłego ortopedy k. 105 – 106). Aktualnie powódka nie leczy się ortopedycznie, nie kontynuuje rehabilitacji (zeznania świadka D. B. k. 123 – 124, zeznania powódki k. 124 – 125).

Powódka w toku postępowania likwidacyjnego otrzymała od pozwanej kwotę 384,30 zł tytułem odszkodowania oraz kwotę 3.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia (decyzja k. 36, k. 38). Przed wystąpieniem na drogę sądową pozwana proponowała powódce dopłatę 1.000,00 zł do wypłaconej już kwoty zadośćuczynienia, niniejsza propozycja nie została zaakceptowana przez stronę powodową (okoliczność bezsporna, a nadto pismo z dnia 28 października 2013 roku k. 37).

Pozew został doręczony pozwanej w dniu 12 listopada 2014 roku (zwrotne potwierdzenie odbioru k. 33 - 33v).

Sąd dokonał ustaleń faktycznych na podstawie powołanych wyżej dowodów, w szczególności zeznań świadka D. B., zeznań powódki oraz opinii biegłych lekarzy neurologa i ortopedy. Zasygnalizować przy tym należy, iż Sąd czyniąc ustalenia faktyczne na podstawie złożonych do akt kserokopii dokumentów, miał na uwadze treść art. 308 kpc.

Pełnowartościowym dowodem w sprawie są opinie biegłych lekarzy neurologa i ortopedy. Biegli przed wydaniem przedmiotowych opinii zapoznali się z dokumentacją medyczną powódki, aktami sprawy oraz dokonali badania powódki. Biegła neurolog w swojej stanowczej i jednoznacznej opinii podała, iż z neurologicznego punktu widzenia powódka nie doznała ani trwałego ani długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, zaś jej cierpienia po wypadku z dnia 31 lipca 2013 roku były mierne i krótkotrwałe. Biegła w swej uzupełniającej opinii wyjaśniła również, iż powódka

pozostawała co prawda pod opieką poradni neurologicznej, jednakże okresowe konsultacje neurologiczne wynikały z potrzeby kontroli zapisu badania EEG, nie zaś z potrzeby leczenia konkretnych dolegliwości. Biegła stanowczo również wskazała, że tendencje do napadowości ujawnione w zapisie bioelektrycznej czynności mózgu powódki, nie pozostają w związku przyczynowym z wypadkiem komunikacyjnym, którego była uczestnikiem.

W poczet pełnowartościowego materiału dowodowego Sąd zaliczył również pisemną opinię biegłego ortopedy, która co należy podkreślić, nie była kwestionowana przez strony postępowania. Biegły ortopeda podał, iż dolegliwości bólowe ze strony kręgosłupa szyjnego nie pozostają w bezpośrednim związku z urazem jakiego doznała powódka w dniu 31 lipca 2013 roku. Biegły szczegółowo wyjaśnił, iż przedłożona do akt dokumentacja medyczna powódki, w szczególności badanie RTG kręgosłupa szyjnego z września 2015 roku nie uwidacznia zmian pourazowych, nadto powódka nie leczyła się w związku z dolegliwościami bólowymi ze strony kręgosłupa przed 2015 roku, a zatem przez ponad dwa lata po wypadku nie korzystała z pomocy medycznej w związku z wyżej wymienionymi dolegliwościami.

Jak już wskazano powyższe opinie są pełnowartościowym dowodem w sprawie, są pełne, logiczne, ich wnioski są stanowcze, jednoznaczne i w pełni odpowiadają na pytania Sądu.

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi zważył, co następuje:

Powództwo nie jest zasadne i jako takie podlega oddaleniu.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż w przedmiotowym postępowaniu nie była kwestionowana zasada odpowiedzialności (...) Spółki Akcyjnej w W.. Pozwana w złożonej odpowiedzi na pozew wskazała, iż uznała swoją odpowiedzialność co do zasady, kwestią sporną była natomiast kwota zadośćuczynienia. Na marginesie zasygnalizować tylko należy, iż podstawa odpowiedzialności pozwanej (...) Spółki Akcyjnej jest przepis art. 822 kc w zw. z art. 436§1 kc w zw. z art. 435 kc w zw. z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2013r., poz. 392 ze zm.).

Powódka w przedmiotowej sprawie dochodziła zadośćuczynienia na podstawie art. 445§1 kc, żądając zasądzenie tytułem zadośćuczynienia, ponad przyznaną już w toku postępowania likwidacyjnego kwotę 3.000,00 zł, dodatkowo kwoty 7.000,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 21 października 2014 roku .

Zgodnie z art. 445 § 1 kc roszczenie o zadośćuczynienie przysługuje osobie poszkodowanej, która doznała uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia.

Zadośćuczynienie, o którym mowa w art. 445 § 1 kc pełni funkcję kompensacyjną, przyznana bowiem suma pieniężna ma stanowić przybliżony ekwiwalent poniesionej szkody niemajątkowej. Powinna wynagrodzić doznane cierpienia fizyczne i psychiczne oraz ułatwić przezwycięzenie ujemnych przeżyć, aby w ten sposób przynajmniej częściowo przywrócona została równowaga zachwiana na skutek popełnienia czynu niedozwolonego. Funkcja kompensacyjna zadośćuczynienia za doznaną krzywdę musi być rozumiana szeroko, albowiem obejmuje zarówno cierpienia fizyczne, jak i sferę psychiczną poszkodowanego. Wspomniana funkcja kompensacyjna powinna mieć istotne znaczenie dla ustalenia wysokości zadośćuczynienia. Ze względu na kompensacyjny charakter zadośćuczynienia jego wysokość musi przedstawiać odczuwalną wartość ekonomiczną adekwatną do warunków gospodarki rynkowej (wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 31 grudnia 2010 roku, sygn. akt III APa 21/10, POSAG 2011/1/51, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 lutego 2008 roku, sygn. akt II CSK 536/07, LEX nr 461725, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 września 2010 roku, sygn. akt II CSK 94/10, LEX nr 672673). Zadośćuczynienie ze swej istoty co do zasady uwzględniać winno wszystkie cierpienia (fizyczne i psychiczne, których doznał pokrzywdzony: te, które odczuwał w przeszłości, aktualne i te, co istotne, które będzie odczuwał do końca życia), jakie łączą się z konkretnym czynem (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 17 czerwca 2009 roku, sygn. akt I ACa 771/08, LEX nr 550910, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 1999 roku, sygn. akt II UKN 681/98, OSNAP 2000/16/626). W wyroku z dnia 30 stycznia 2004 roku (sygn. akt I CK 131/03, OSNC z 2005 roku, z. 2 poz. 40) Sąd Najwyższy stwierdził, że powoływanie się przez sądu przy ustalaniu zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę na potrzebę utrzymania

wysokości zadośćuczynienia w rozsądnych granicach, odpowiadającym aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa, nie może prowadzić do podważenia kompensacyjnej funkcji zadośćuczynienia. W świetle powyższego, przy określaniu wysokości zadośćuczynienia należy wziąć pod uwagę całokształt okoliczności sprawy, zadośćuczynienie bowiem ma na celu naprawienie krzywd niematerialnych, więc trudno je wymierzyć i jego wysokość zależy od każdego, indywidualnego przypadku. Wysokość zadośćuczynienia odpowiadająca doznanej krzywdzie powinna być odczuwalna dla poszkodowanego i przynosić mu równowagę emocjonalną, naruszoną przez doznane cierpienia psychiczne (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 lutego 2008 roku, sygn. akt II CSK 536/07, LEX nr 461725, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 marca 2002 roku V CKN 909/00, Lex 56027, wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 1 lutego 2005 roku, III APa 9/04, OSAB 2005/2/40).

W rozważanej sprawie bez wątplenia powódka doznała cierpienie co było związane z wypadkiem komunikacyjnym, któremu uległa w dniu 31 lipca 2013 roku i wyniku którego to zdiagnozowano u niej uraz śródczaszkowy – wstrząśnienie mózgu, powierzchowne urazy głowy, uraz ręki prawej i palca I ręki lewej. Powyższe cierpienia były związane z odczuwanymi dolegliwościami bólowymi głowy, zawrotami głowy, koniecznością zmiany swoich planów na wypoczynek wakacyjny. Jednocześnie zaznaczyć należy, iż powyższe dolegliwości nie cechowały się długotrwałością, powódka bowiem na dzień dzisiejszy nie kontynuuje leczenia. Nadto zaznaczyć należy, iż uraz któremu uległa N. B. nie spowodował u niej ani trwałego ani długotrwałego uszczerbku na zdrowiu tak z neurologicznego jak i z ortopedycznego punktu widzenia, zaznaczając przy tym, iż Sąd podziela pogląd, iż mierzenie krzywdy wyłącznie stopniem uszczerbku na zdrowiu stanowi niedopuszczalne uproszczenie, nieznajdujące oparcia w treści art. 445 § 1 k.c. (por. wyrok SN z dnia 28 czerwca 2005 r., I CK 7/05, Lex Nr 153254). Nadto w niniejszej sprawie ustalono, że dolegliwości bólowe kręgosłupa szyjnego, na które zaczęła się skarżyć powódka i które to stały się podstawą rozpoczętego w 2015 roku leczenia rehabilitacyjnego, nie pozostają w bezpośrednim związku z wypadkiem komunikacyjnym, w którym została poszkodowana. Wszystkie powyższe okoliczności, w ocenie Sądu orzekającego w przedmiotowej sprawie, przemawiają za uznaniem, iż adekwatnym zadośćuczynieniem dla powódki jest kwota 3.000,00 złotych, którą powódka otrzymała już w toku postępowania likwidacyjnego prowadzonego w 2014 roku, co z kolei skutkuje oddaleniem powództwa. Zdaniem Sądu otrzymana już kwota, 3.000,00 zł, tytułem zadośćuczynienia jest adekwatna z uwagi na doznaną przez powódkę krzywdę, rozmiar i czas trwania cierpienia fizycznych i psychicznych. Zadośćuczynienie w tej wysokości spełni swoją kompensacyjną funkcję. Tym samym Sąd oddalił powództwo uznając, że żądanie zadośćuczynienia ponad, przyznaną w toku postępowania likwidacyjnego kwotę jest wygórowane i nieudowodnione.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 §1 kpc, statuującego zasadę odpowiedzialności za wynik procesu. Tym samym Sąd zasądził od powódki na rzecz pozwanej kwotę 1.217,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Na powyższą kwotę składa się: wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika, które zostało ustalone, na podstawie §6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu z dnia 28 września 2002 roku (Dz. U. Nr 163, poz. 1349), na kwotę 1.200,00 zł oraz poniesiona opłata skarbową w kwocie 17 zł.

Zgodnie zaś z przepisem art.113 ust.1 i 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. nr 167, poz.1398) kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją ku temu podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu, a więc zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu uregulowaną w art.98§1 k.p.c., którą to Sąd zastosował w przedmiotowej sprawie. Mając na uwadze powyższe Sąd nakazał pobrać od powódki na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi kwotę 73,69 zł tytułem zwrotu kosztów poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa w związku z przyznanym, postanowieniem z dnia 5 maja 2016 roku, wynagrodzeniem dla biegłego lekarza ortedy.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w sentencji.